

kunna mättas; ty Skaparen kan icke hafva handlat utan ändamål, när han danade själen. Antingen skole vi göra denna slutsats, eller ock inåste vi förneka den vishet hos Skaparen, hvarom likväl hela naturen vittnar. För masken, för myggan och för de minsta kräk äro medel tillstädes i naturen, som kunna fullkomligen tillfredsställa deras medfödda drifter, men för menniskan allena skulle inga dylika medel vara gifne; alla oförnuftiga djur skulle mättas, men den förnuftiga menniskan allena hungra; hvilken motsägelse! Allt detta lärer du medgifva. Men tilläfventyrs framställer du, min vän, härvid den invändningen, att människosjälen har afvikit ifrån sitt rätta ändamål, att hon söker lycksaligheten, der den icke är till finnandes, att hon icke söker sin sällhet, der den endast kan vara, så att hon följaktligen ej finner henne, och att Skaparen ej har skulden till denna afvikelse. Hvaruti skulle då själen söka sin lycksalighet? Du lærer svara: uti förnöjsamhet i afseende på det jordiska goda, uti sina förnuftiga egenskapers uppodling eller förädling, och uti sina pligters fullgörande. Men, om också själen här nere sökte sin lycksalighet härutinnan, männe hon då också vore i stånd att vinna hvad hon söker?

Uti förnöjsamhet! Men, huru skulle de då kunna finna lycksalighet, som ej en gång kunna få tillfredsställelse för den mest inskränkta förnöjsamhet? och huru stort är icke deras antal? — Uti sina egenskapers förädling! Men, huru många äro icke satte i sådana omständigheter, att dessa egenska-